

ning; men i det Øjeblik han er i Færd med at snuble, er ved at gaa over den Grænse, som skiller de selvopholdende og selvagtende Borgere fra de andre, har det samfundsmæssig Betydning, at der gribes ind. De Penge, som anvendes paa den Maade, ere vel anvendte. Jeg tror, at den Million, som det om 10—12 Aar vil koste, vil frelse adskillige Borgere ikke blot fra at maatte gaa til Fattigvæsenet, men fra at blive ringere Borgere, Borgere uden Selvagtelse, uden Betydning.

Jeg skal nu tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til de enkelte Paragraffer i denne Lov. Jeg skal følge de ærede Herre, der først have sagt, at de ikke ville tale om Lovens Enkeltheder, men alligevel senere have gjort det — denne gode Skik skal jeg ogsaa følge. Men først maa jeg sige, at Forslaget bør gøre det muligt at være Medlem af en Arbejdsløshedskasse, selv om man ikke kan være fuldt nydende Medlem af en Sygekasse, idet disse Medlemmer blot skulle holdes for sig selv, saaledes at Statstilskuddet ikke kommer dem til gode. For det første vil denne Klasse Medlemmer sjældent være arbejdsløse, og de betale jo alligevel en Del af Præmien; og for det andet kan der jo ogsaa for disse Mennesker komme Øjeblikke, hvor de staa ganske elendig; dertil kommer, at man maa ønske, det bliver saaledes, at det en Gang vil kunne blive udvidet til andre Klasser. Det er jo ikke blot Arbejdere, der kunne blive arbejdsløse, det er ogsaa hele Funktionærklassen; jeg skal oven i Købet gaa saa højt som til de egentlige skriftlige Arbejdere, der have imellem 2,000 og 2,800 Kr. i Løn; dertil hører hele Huldsmægtigklassen indenfor private Aktieselskaber og private Kontorer. Nuvel, denne Klasse er tilsyneladende relativt velstillet, betydeligt bedre stillet end de egentlige Arbejdere. Ganske vist gaar en Del af disse Folks Løn til Tilfredsstillelsen af den sociale Ambition, til Betaling for deres Børns Skolegang etc.; men i det Øjeblik en saadan Mand bliver arbejdsløs, staar han i og for sig omtrent i en lignende Stilling som en Arbejder, der bliver arbejdsløs, og Arbejdsløshedens Virkning bliver for ham umaadelig stor; der er meget stor Fare for, at en saadan Mand kan gaa helt i Stykker, og man bør ikke afskære disse Mennesker fra at kunne danne Arbejdsløsheds-kasser eller under visse Omstændigheder være Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasser, hvori der f. Eks. er daarligere lønnede Kontorister. Det skal man vel vogte sig for; for disse Mennesker

kunne, som sagt, ogsaa have Brug for en Arbejdsløshedsforsikring, og det vil være rigtigt ikke at afskære dem derfra.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal maa jeg vende mig til det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen). Han ankede over, at Aldersgrænsen var sat til 60 Aar. Først og fremmest maa jeg sige, at 60 Aar er jo Aldersgrænsen for Alderdomsforsørgelse; det Poul Rasmusenske Forslag havde ikke 60 Aar, men 50 Aar. Det var ikke — som det ærede Medlem vilde sige med rystende Stemme — af Mangel paa Humanitet, at Aldersgrænsen blev sat til 50 Aar, men det var af den rent forsikringstekniske Grund, at man maa hævde, at naar en Mand vil ind i en Forening af den Art, som her er foreslaaet, saa er det for højt at sætte Aldersgrænsen til 60 Aar; en Mand, der er op imod denne Alder, vil falde Foreningen til Byrde i en Grad, som Foreningen ikke selv kan ønske. Det var det Hensyn, som laa bag ved Højres Ønske, og det samme Hensyn ligger bag ved den alt for store Indrømmelse, som Flertallet her har gjort ved at sætte Grænsen til de 60 Aar. Jeg kan indrømme overfor det ærede Medlem, at det kan være rigtigt i en Overgangsbestemmelse at sige, at alle de Folk, som nu ere arbejdende, kunne komme ind i Arbejdsløsheds-kasser, men der maa da i alt Fald komme en Tid, hvor man maa sætte en Maksimums-Aldersgrænse for disse Mennesker, som ville ind i en Arbejdsløsheds-kasse; man maa forlange af de paagældende, at de gaa ind i en Kasse i den unge Alder, det er en Forsynlighed, man kan kræve af dem.

Dernæst er der en Bestemmelse om, at man i Arbejdsløsheds-kasser kan nægte Optagelse af Folk, som af legemlige eller moralske Grunde maa anses for uskikkede til at arbejde sammen med andre. Jeg ved, at der baade fra Arbejders og fra konservativ Side med Rette ankes over denne Bestemmelse; for dette Kriterium, denne Afgørelsesmaade er meget daarlig. For hvad er „moraliske Grunde“? Det kan jo være Mandens politiske Overbevisning. Jeg vil f. Eks. sige, at det kunde jo være, at de „moraliske Grunde“, som gjorde en ung Arbejder uskikket til Samarbejde med hans Arbejdskammerater, f. Eks. var, at den paagældende var Højremand. Dette er jo en moralsk Grund, som meget vel kan tænkes at være til Stede. Der er nemlig mange Arbejdere — jeg kan ogsaa sige blandt mine nær-